

Teste grilă

Ediția a VI-a

Vol. II

Drept penal • Procedură penală

Coordonator:

Mihail Udroi – judecător, Curtea de Apel Oradea,
formator INM, doctor în drept

Cuprins

TITLUL I. DREPT PENAL.....	1
Capitolul I. Partea generală.....	3
Capitolul II. Partea specială.....	82
Capitolul III. Grile recapitulative	128
Testul nr. 1	128
Testul nr. 2	133
Testul nr. 3	138
Testul nr. 4	142
Testul nr. 5	151
Testul nr. 6	160
Testul nr. 7	167
Răspunsuri și explicații.....	175
 TITLUL II. PROCEDURĂ PENALĂ	 341
Capitolul I. Partea generală.....	343
Capitolul II. Partea specială.....	407
Capitolul III. Grile recapitulative	462
Testul nr. 1	462
Testul nr. 2	467
Testul nr. 3	471
Testul nr. 4	476
Testul nr. 5	481
Testul nr. 6	486
Testul nr. 7	491
Testul nr. 8	496
Testul nr. 9	500
Răspunsuri și explicații.....	505

infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este considerată legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei rezultante în urma revocării suspendării sub supraveghere se realizează conform Codul penal actual.

c) se aplică întotdeauna cumulul juridic.

64. Pedepsa rezultantă a unui concurs format din două infracțiuni, în structura căreia intră:

- a) o infracțiune comisă anterior datei de 1 februarie 2014, respectiv o infracțiune comisă după intrarea în vigoare a noului Cod penal, va fi stabilită prin aplicarea art. 39 C.pen. prin raportare, pe de o parte, la o pedeapsă stabilită conform legii penale mai favorabile, și, pe de altă parte, la una stabilită conform Codului penal actual;
- b) o pedeapsă cu închisoarea și o pedeapsă cu amenda nu pot face obiectul amânării aplicării pedepsei;
- c) o pedeapsă cu închisoarea și o pedeapsă cu amenda pot fi, în anumite condiții, detențiunea pe viață.

65. Acțiunea neintenționată a unei persoane din data de 20.01.2014, care a dus la rănirea victimei, ce a avut nevoie de 85 de zile de îngrijiri medicale:

- a) impune aplicarea, în prezent, a legii penale mai favorabile;
- b) pentru care autorul a primit 7 luni de închisoare cu suspendare conform Codului penal din 1969, urmată de comiterea unei fapte de fals intelectual, în termenul de încercare a primei pedepse, impune aplicarea cumulului aritmetic de către instanța de fond;
- c) în situația premisă de la punctul b), urmată de rămânerea definitivă a soluției prin care s-a realizat cumulul aritmetic, impune respingerea ca neîntemeiată a unei contestații la executare prin care se solicitaseră aplicarea art. 6 C.pen.

66. Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei:

- a) impune ca pedeapsa stabilită în temeiul legii vechi să fie cea a închisorii sau a detențiunii pe viață;
- b) în situația pedepselor aplicate pentru infracțiuni care au produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, se face întotdeauna prin raportare la varianta agravată a infracțiunilor limitativ enumerate în art. 309 C.pen.;
- c) nu este incidentă și în cazul pedepselor integral executate.

67. Constituie infracțiunea de violare de domiciliu pătrunderea fără drept, în orice mod, într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de acestea, fără consimțământul persoanei care le folosește, sau refuzul de a le părăsi la cererea acesteia. În acest caz, suntem în prezența unei infracțiuni:

- a) cu conținut alternativ;
- b) cu conținuturi alternative;
- c) cu subiect activ special impropriu.

- 68. În dreptul penal român, consimțământul victimei poate avea rol de:**
- a) cauză justificativă;
 - b) cauză care înlătură tipicitatea (prevederea faptei în legea penală);
 - c) cauză care înlătură imputabilitatea.
- 69. Nu poate fi reținut ca și cauză justificativă consimțământul victimei la infracțiunea de:**
- a) act sexual cu un minor;
 - b) lipsire de libertate;
 - c) trafic de persoane.
- 70. Prevederea legală potrivit căreia „nu constituie infracțiune părăsirea locului accidentului când în urma accidentului s-au produs doar pagube materiale” consacră o:**
- a) cauză justificativă;
 - b) cauză care înlătură tipicitatea (prevederea faptei în legea penală);
 - c) cauză care înlătură imputabilitatea.
- 71. Nu este justificată fapta celui care:**
- a) nu-și îndeplinește atribuțiile de serviciu, întrucât participă la o grevă autorizată, în condițiile legii;
 - b) permite unui prieten al său să-l lovească cu pumnul în torace, cu consecința cauzării unei fisuri costale ce a necesitat pentru vindecare 60 de zile de îngrijiri medicale;
 - c) acționează în stare de legitimă apărare, dar care, din cauza temerii, a depășit limitele unei apărări proporționale cu gravitatea atacului.
- 72. Pentru a putea reține consimțământul victimei ca și cauză justificativă, este necesar ca acesta să fie:**
- a) expres;
 - b) actual;
 - c) determinat.
- 73. Atunci când, pentru a-și șterge nasul, un student ia cu de la sine putere o batistă de hârtie din pachetul aflat pe banca colegului și prietenului său, ieșit în pauză:**
- a) fapta este justificată pe terenul stării de necesitate;
 - b) produce efecte justificative consimțământul proprietarului batistelor;
 - c) nu este incidentă nicio cauză justificativă.
- 74. Se reține o cauză justificativă în situația în care:**
- a) procurorul de caz distruge sigiliul aplicat de organul de poliție pe plicul în care a fost introdus un suport optic conținând imagini video ale faptei ce făcea obiectul dosarului, pentru a viziona acele imagini;
 - b) pentru a afla unde era ținută captivă victima, un copil în vârstă de 6 ani, a cărui viață era pusă în pericol, organele de poliție întrebuițează violențe față de persoana suspectată de lipsirea de libertate în mod ilegal a copilului;
 - c) pentru a nu fi condamnat pe nedrept, inculpatul nevinovat, trimis greșit în judecată de procuror, distruge un înscris aflat la dosarul cauzei, pe care se baza acuzarea, știind că acesta era unul falsificat de persoana vătămată, care îl depusese la dosar.

de garant, va antrena răspunderea autorului pentru omor; nu poate fi vorba de un caz fortuit, atât timp cât victima nu a debutat în traversare când a fost lovită și nu reiese din datele speței o altă cauză a accidentului decât pierderea controlului direcției de deplasare a autovehiculului, pe fondul consumului de alcool.

61. a, b

Explicațiile privind teoria poziției de garant sunt și aici aplicabile. Precizăm că, atunci când o persoană comite o acțiune care o pune în pericol, iar o altă persoană intervine pentru a o salva, cel salvat se va afla în poziție de garant în cazul în care intervenientul a devenit și victimă a acțiunii de salvare. În cazul în care pietonul nu va rămâne în pasivitate, atunci forma de vinovăție se va raporta la momentul acțiunii inițiale (traversarea neregulamentară); fapta conducătorului auto va fi justificată de starea de necesitate, cazul fortuit fiind aplicabil doar prin raportare la pietonul ce traversa neregulamentar și intempestiv.

62. a, b

Plecând de la teoria imputării obiective a rezultatului, suntem în cazul unui risc deviat (rezultatul nu apare ca urmare a materializării riscului creat de autor) în prima ipoteză propusă și a unui risc culpabil (culpa ulterioară a victimei a contribuit decisiv la producerea rezultatului) în cea de a doua, ambele având ca efect concluzia că rezultatul mai grav produs nu este o consecință a stării de pericol create prin acțiune. În cea de a treia ipoteză, nu va fi un risc deviat, pentru că pericolul creat a înlesnit acțiunea împrejurării, care ulterior a determinat producerea rezultatului. Diferența între prima și a treia ipoteză este dată de faptul că internarea în spital nu expune prin ea însăși victima unui risc de a-și pierde viața într-un incendiu, în schimb o medicație greșit administrată, ce are ca efect destabilizarea sistemului imunitar, creează un risc relevant de îmbolnăvire ulterioară.

63. b

Conform art. 10 din Legea nr. 187/2002, tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi. Prin Decizia nr. 11/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a stabilit că, în aplicarea dispozițiilor art. 5 C.pen., conform Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată printr-o hotărâre definitivă o pedeapsă cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei potrivit art. 86¹ din Codul penal anterior și o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este considerată legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei rezultante în urma revocării suspendării sub supraveghere se realizează conform art. 96 alin. (4) și (5) C.pen.

64. a

Prin Decizia nr. 7/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a stabilit că, în aplicarea dispozițiilor art. 5 C.pen., în cazul pluralității de infracțiuni constând în săvârșirea unor infracțiuni anterior datei de 1 februarie 2014, respectiv a unor infracțiuni comise după intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 se va aplica legea penală mai favorabilă – identificată ca fiind legea veche sau legea nouă –, iar pentru infracțiunile săvârșite sub imperiul legii penale noi, precum și pentru tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni, se va aplica legea nouă, conform art. 3 C.pen. și art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; art. 83 C.pen. permite amânarea pedepsei în cazul unui astfel de concurs de infracțiuni; doar în cazul îndeplinirii condițiilor puse de art. 39 alin. (2) C.pen. se poate ajunge la detențiunea pe viață – conform Legii pentru modificarea Codului penal, art. 1 pct. 3 care modifică textul art. 39 alin. (2) C.pen., în niciun caz de aplicare a art. 39 alin. (2) C.pen. nu se mai poate ajunge la aplicarea pedepsei detențiunii pe viață.

65. b

În prezent, fapta premisă este dezincriminată; prin Decizia nr. 13/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a stabilit că în aplicarea dispozițiilor art. 5 C.pen., conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării care, conform art. 41 alin. (1) C.pen., nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. (1) din Codul penal anterior; prin Decizia nr. 12/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a stabilit că în aplicarea dispozițiilor art. 6 C.pen., stabilirea pedepsei în baza legii noi, în cazul pluralității de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie cu revocarea suspendării condiționate, iar, potrivit Codului penal, condițiile recidivei postcondamnatorii cu privire la primul termen nu mai sunt întrunite, se determină conform art. 44 raportat la art. 39 C.pen., referitoare la pluralitatea intermediară.

66. b

Aplicarea art. 6 C.pen. se poate realiza și în situația în care pedeapsa definitiv aplicată este amenda. Prin Decizia nr. 12/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a stabilit că, în cazul pedepselor definitive pentru infracțiuni care au produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, determinarea maximumului special prevăzut de legea nouă se realizează, chiar dacă valoarea prejudiciului este inferioară pragului valoric prevăzut de art. 183 C.pen., prin raportare la varianta agravată a infracțiunilor limitativ enumerate în art. 309 C.pen.; o astfel de limitare nu este prevăzută în Cod, condamnații având interesul de a solicita aplicarea art. 6 C.pen., de exemplu, pentru a putea beneficia de efectele reabilitării mai repede sau pentru a elimina posibilitatea aplicării regulilor recidivei.

67. a

Orice persoană, fără ca textul să impună condiții speciale subiectului activ, care pătrunde fără drept într-o locuință și apoi refuză părăsirea acesteia, comite o singură infracțiune cu conținut alternativ, de violare de domiciliu.

68. a, b

În dreptul penal român, consimțământul victimei are rol de cauză care înlătură tipicitatea (prevederea faptei în legea penală), atunci când textul de incriminare însuși cere condiția ca fapta să se comită fără consimțământul victimei – element constitutiv (de exemplu, la infracțiunea de violare de domiciliu, prevăzută de art. 224 C.pen.) și rol de cauză justificativă când, deși textul de incriminare nu cere condiția ca fapta să se comită fără consimțământul victimei – element constitutiv, valoarea socială protejată de normă este una de care titularul acesteia poate dispune (de exemplu, infracțiunea de loviri sau alte violențe, prevăzută de art. 193 C.pen.).

69. a, c

Actul sexual cu un minor este incriminat tocmai din considerentul că victima se află la o vârstă la care nu are o dezvoltare suficientă pentru a exprima un consimțământ valabil. De altfel, dacă acest consimțământ lipsește, fapta constituie viol sau agresiune sexuală. Ar mai putea fi argumentat și prin prisma faptului că, în acest caz, consimțământul joacă, mai degrabă, rol de cauză care înlătură tipicitatea, căci, deși nu este prevăzut expres de norma de incriminare, este o condiție subînțeleasă, absolut necesară pentru existența infracțiunii. În toate cazurile, este cert că nu poate produce efecte exoneratoare de răspundere consimțământul în acest caz, indiferent de natura care i se atribuie.

În cazul infracțiunii de trafic de persoane, art. 210 C.pen. stipulează expres faptul că nu constituie cauză justificativă consimțământul victimei. În schimb, constituie cauză justificativă consimțământul

victimei în cazul infracțiunii de lipsire de libertate. De exemplu, o persoană consimte să fie încuiată într-un apartament timp de mai multe ore.

70. a

Exprimarea „nu constituie infracțiune” este folosită de legiuitor atât în cadrul capitolului rezervat cauzelor justificative, cât și în cel rezervat cauzelor de neimputabilitate. Cu toate acestea, apreciem că textul instituie o cauză justificativă, în sensul că, deși prevăzută de legea penală, fapta de a părăsi locul unui accident nu este antijuridică (este justificată), dacă se comite în anumite împrejurări [art. 338 alin. (3) C.pen.]. Natura împrejurărilor enumerate de legiuitor conduce la aceeași concluzie, a caracterului justificat al faptei de părăsire a locului accidentului, iar nu la un caracter nejustificat, dar neimputabil. În același sens s-au pronunțat atât ICCJ (dec. nr. 5/2018, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală), cât și CCR (dec. nr. 154/2016), ambele instanțe arătând *in terminis* că este vorba despre o „cauză justificativă specială”. Este totuși de menționat faptul că, în aceeași decizie, instanța supremă arată faptul că „dispozițiile art. 338 alin. (3) lit. b)-d) din Codul penal prevăd și *alte* (s.n.) împrejurări în care fapta nu constituie infracțiune (*cauze de tipicitate negativă* – s.n. – sau de excludere a infracțiunii)”, ceea ce este contradictoriu cu calificarea dată cu doar 2 fraze mai sus.

71. c

Participarea la o grevă autorizată înseamnă exercitarea unui drept al salariatului, care este o cauză justificativă. Consimțământul victimei justifică acțiunea celui care îi cauzează acesteia o vătămare corporală, integritatea corporală fiind o valoare de care persoana poate dispune (în doctrină, se consideră că există unele excepții de la această regulă, de exemplu, atunci când vătămarea integrității corporale produce urmări ireversibile, ceea ce, oricum, nu este cazul în speță). Excesul de legitimă apărare datorat tulburării sau temerii reprezintă o cauză de neimputabilitate [art. 26 alin. (1) C.pen.], iar nu una justificativă.

72. b, c

Pentru a produce efecte justificative, consimțământul victimei trebuie să fie actual și determinat, însă nu este necesar ca acesta să fie expres, putând fi și tacit. A se vedea exemplul de la grila nr. 73.

73. b

În acest caz, produce efecte justificative consimțământul tacit al proprietarului batistelor, consimțământ care se poate deduce din natura relațiilor dintre cei doi, natura și valoarea bunului luat din posesia detentorului, care permit concluzia că, dacă ar fi fost de față, proprietarul și-ar fi exprimat expres consimțământul ca făptuitorul să ia o batistă. Nu poate fi vorba, în acest caz, de stare de necesitate, căci, în mod evident, nu există un pericol imediat pentru viața, integritatea corporală sau sănătatea făptuitorului, care să nu fi putut fi înlăturat în alt mod decât prin luarea batistei.

74. a

În exercitarea atribuțiilor de serviciu, procurorul este îndrituit să distrugă sigiliul aplicat de organul de poliție pe plicurile în care sunt introduse probele, în măsura în care apreciază necesară studierea nemijlocită a acestora pentru a-și forma convingerea în legătură cu existența faptelor și vinovăția persoanelor cercetate. Este vorba, așadar, de îndeplinirea unei obligații legale [art. 21 alin. (1) C.pen.].

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat în mod constant faptul că art. 3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale interzice în termeni absoluți tortura și tratamentele inumane ori degradante, indiferent de scopul urmărit. Agenții statului sunt datori să respecte obligația materială negativă de a nu supune, în nicio situație, o persoană unor tratamente incompatibile cu exigențele art. 3 din Convenție. Ca atare, întrebuițarea de violențe față de persoana aflată în curs de cercetare nu poate fi justificată în nicio împrejurare.

Convingerea fermă a inculpatului că va fi condamnat pe nedrept, chiar dacă este întemeiată, nu justifică fapta acestuia de a distruge probele aflate la dosar; inculpatul are mijloace legale de a contesta probele administrate într-o cauză derulată împotriva lui.

403. Este sancționată cu nulitatea absolută:

- a) judecarea în primă instanță a inculpatului aflat în stare de deținere în altă cauză, fără aducerea acestuia la judecată;
- b) judecarea de către instanța competentă a contestației la executare a condamnatului internat într-un centru educativ, fără ca acesta să fie adus la judecată;
- c) judecarea în primă instanță a inculpatului aflat în stare de deținere în altă cauză, dacă acesta a solicitat judecarea cauzei în lipsă, fiind reprezentat de avocatul ales.

404. Nerespectarea dispozițiilor privind asistarea de către avocat a părților este sancționată cu nulitatea absolută atunci când:

- a) asistența este obligatorie potrivit legii;
- b) inculpatul major, trimis în judecată în stare de libertate pentru pretinsa săvârșire a infracțiunii de furt, solicită amânarea cauzei pentru angajarea unui avocat, iar instanța respinge cererea în mod nejustificat;
- c) partea civilă este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu.

405. Desfășurarea ședinței de judecată cu nerespectarea principiului publicității poate fi constatată:

- a) din oficiu;
- b) la cererea procurorului;
- c) din oficiu, însă numai la termenul care neregularitatea a avut loc.

406. Cauzele de nulitate absolută din timpul urmăririi penale pot fi invocate:

- a) în orice stare a procesului, în cazul sesizării instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției;
- b) până la citirea actului de sesizare al instanței;
- c) până la încheierea procedurii de cameră preliminară, în cazul sesizării instanței prin rechizitoriu.

407. ² Încălcarea dispozițiilor privind asistarea de către avocat a suspectului, atunci când asistența este obligatorie, poate fi invocată:

- a) până la încheierea procedurii de cameră preliminară;
- b) în orice stare a procesului;
- c) până la închiderea dezbaterilor.

408. Nulitatea absolută:

- a) nu poate fi acoperită în niciun caz;
- b) poate fi acoperită dacă, după declinarea competenței, instanța ierarhic superioară competentă material să soluționeze cauza menține actele îndeplinite de instanța ierarhic inferioară;
- c) poate fi acoperită dacă, după admiterea cererii de abținere, instanța menține actele efectuate de judecătorul incompatibil.

² Grilă actuală conform legislației în vigoare la data de 20 iunie 2019. În eventualitatea intrării în vigoare a ultimei forme a Legii de modificare a Codului penal și Codului de procedură penală, grila își pierde actualitatea.

409. Pentru incidența nulității relative este necesară:

- a) o vătămare procesuală;
- b) existența unui interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate;
- c) o dispoziție legală expresă care să prevadă că încălcarea dispoziției legale atrage sancțiunea nulității relative.

410. Nulitatea relativă poate fi invocată de:

- a) procuror;
- b) în orice situație, de către instanță;
- c) persoana vătămată.

411. Nulitatea relativă a ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale poate fi invocată până la:

- a) închiderea procedurii de cameră preliminară, dacă instanța a fost sesizată cu rechizitoriu;
- b) prezentarea materialului de urmărire penală;
- c) primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită, dacă instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției.

412. Nulitatea relativă se poate acoperi atunci când:

- a) persoana interesată nu a invocat-o în termenul prevăzut de lege;
- b) persoana interesată a renunțat în mod expres la invocarea nulității;
- c) instanța a apreciat că nu sunt întrunite condițiile cerute de lege pentru anularea actului.

413. Poate constitui abatere judiciară:

- a) îndeplinirea cu întârziere a obligațiilor de transmitere a dosarelor, dacă prin aceasta s-au provocat întârzieri în desfășurarea procesului penal;
- b) părăsirea fără permisiune sau fără un motiv întemeiat de către martor a locului în care urmează să fie audiat;
- c) absența nejustificată a avocatului ales de la un termen de judecată, dacă acesta și-a asigurat substituția.

414. Poate fi sancționată cu amendă judiciară:

- a) manifestarea ireverențioasă a părților față de procurorul de ședință;
- b) neprezentarea martorului din cauza internării sale în spital pentru efectuarea unei intervenții chirurgicale urgente;
- c) abuzul de drept constând în exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale de către părți.

415. Aplicarea amenzii judiciare:

- a) înlătură răspunderea penală a făptuitorului;
- b) poate fi cumulată cu aplicarea amenzii penale pentru aceeași faptă;
- c) de către instanță poate fi realizată numai prin minută, redactarea acesteia fiind obligatorie.

416. Amenda judiciară poate fi aplicată prin:

- a) ordonanță;
- b) rezoluție;
- c) încheiere.

402. a

Numai răspunsul de la lit. a) este corect, întrucât numai acesta se încadrează într-unul dintre cazurile de nulitate absolută limitativ prevăzute în art. 281 alin. (1) lit. e) C.proc.pen.

403. a, b

Conform art. 364 alin. (1) C.proc.pen., aducerea inculpatului aflat în stare de deținere la judecată este obligatorie. Prin urmare, încălcarea obligației de către instanța de judecată este sancționată cu nulitatea absolută, în condițiile art. 281 alin. (1) lit. e) C.proc.pen., răspunsul de la lit. a) fiind astfel corect. Potrivit art. 597 alin. (2) C.proc.pen., condamnatul internat într-un centru educativ este adus la judecată. Față de acestea, răspunsul de la lit. b) este corect. Răspunsul de la lit. c) este incorect, întrucât inculpatul, chiar dacă se află în stare de deținere, poate solicita judecarea cauzei în lipsă, conform art. 364 alin. (4) C.proc.pen., acesta urmând să fie judecat numai în prezența avocatului ales sau din oficiu.

404. a, c

Răspunsul de la lit. a) este corect, față de formularea art. 281 alin. (1) lit. f) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. b) nu este corect, întrucât, în cauza descrisă, asistența juridică nu este obligatorie, iar încălcarea dreptului la apărare de către instanța de judecată va putea să fie invocată numai în condițiile nulității relative. Conform art. 93 alin. (4) C.proc.pen., asistența juridică este obligatorie pentru partea civilă lipsită de capacitate de exercițiu. Prin urmare, varianta descrisă la lit. c) se încadrează în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. f) C.proc.pen.

405. a, b

Răspunsurile de la lit. a) și b) sunt corecte – art. 281 alin. (2) C.proc.pen. Încălcarea art. 281 alin. (1) lit. c) C.proc.pen. poate fi invocată în orice stare a procesului, conform art. 281 alin. (3) C.proc.pen.

406. a, c

Variantele de la lit. a) și c) sunt corecte, față de dispozițiile exprese ale art. 281 alin. (4) lit. a) și c) C.proc.pen.

407. a

Încălcarea dispozițiilor prevăzute de art. 281 alin. (1) lit. f) C.proc.pen. care a intervenit în cursul urmăririi penale poate fi invocată numai până la încheierea procedurii de cameră preliminară, conform art. 281 alin. (4) lit. a) C.proc.pen. Astfel, numai răspunsul de la lit. a) este corect.

408. b, c

Răspunsul de la lit. a) este incorect, întrucât nulitatea absolută poate fi acoperită în anumite situații de excepție, cum este cazul menținerii actelor procesuale efectuate de către instanța ierarhic inferioară, conform art. 50 alin. (2) C.proc.pen., și menținerea actelor efectuate de către judecătorul cu privire la care s-a admis cererea de recuzare sau de abținere, conform art. 68 alin. (6) C.proc.pen. Astfel, răspunsurile de la lit. b) și c) sunt corecte.

409. a, b

Conform art. 282 alin. (1) C.proc.pen., este necesară existența unei vătămări procesuale, răspunsul de la lit. a) fiind astfel corect. Răspunsul de la lit. b) este corect, având în vedere art. 282 alin. (2) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. c) este eronat, întrucât, în cazul nulității relative, nu este necesar un text de lege special care să menționeze că o anumită nerespectare a dispozițiilor legale este sancționată cu nulitatea, întrucât textul general de la art. 282 alin. (1) C.proc.pen. prevede această sancțiune cu titlu de principiu.

410. a, c

Răspunsurile de la lit. a) și c) sunt corecte, deoarece art. 282 alin. (2) C.proc.pen. conferă calitate în mod expres procurorului și persoanei vătămate de a invoca nulitatea relativă. Răspunsul de la lit. b) nu este corect, întrucât, în principiu, instanța nu poate invoca din oficiu nulitățile relative, astfel cum rezultă din enumerarea prevăzută de art. 282 alin. (2) C.proc.pen. Cu titlu de excepție, instanța poate invoca nulitatea relativă atunci când legea îi permite expres, cum

este situația prevăzută de art. 262 alin. (2) C.proc.pen., care permite instanței să invoce neregularitatea procedurii de citare la termenul la care aceasta s-a produs.

411. a, c

Din moment ce cauza nulității relative este situată în timpul urmăririi penale, sunt aplicabile dispozițiile art. 282 alin. (4) lit. a) și b) C.proc.pen. Așadar, numai răspunsurile de la lit. a) și c) sunt corecte.

412. a, b

Nulitatea relativă se acoperă prin trecerea termenului în care poate fi invocată sau prin manifestarea de voință a părții de renunțare la protecția conferită de lege. Prin urmare, răspunsurile de la lit. a) și b) sunt corecte. Atunci când instanța respinge cererea de anulare a actului procesual, nu ne aflăm într-un caz de acoperire a nulității, ci nulitatea în sine nu există. Răspunsul de la lit. c) este astfel incorrect.

413. a, b

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 283 alin. (1) lit. a) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 283 alin. (2) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. c) este eronat, deoarece art. 283 alin. (3) C.proc.pen. permite sancționarea numai a avocatului ales care lipsește de la termenul de judecată și nu își asigură substituirea, întrucât numai în această situație legiitorul prezumă existența unei încercări de tergiversare a cauzei.

414. a, c

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 283 alin. (4) lit. i) C.proc.pen. Totodată, răspunsul de la lit. c) este corect – art. 283 alin. (4) lit. n) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. b) nu este corect, întrucât situația expusă reprezintă o imposibilitate obiectivă de prezentare care nu întrunește condițiile abaterii judiciare prevăzute de art. 283 alin. (2) C.proc.pen.

415. b

Conform art. 283 alin. (6) C.proc.pen., aplicarea amenzii judiciare nu înlătură răspunderea penală, în cazul în care fapta constituie infracțiune, astfel răspunsul de la lit. a) este incorrect, iar răspunsul de la lit. b) este corect. Redactarea minutei pentru aplicarea amenzii judiciare nu este prevăzută expres de lege și, prin urmare, răspunsul de la lit. c) este incorrect.

416. a, c

Conform art. 286 alin. (1) C.proc.pen., organele de urmărire penală se pronunță prin ordonanță, nemaexistând posibilitatea dispunerii măsurilor procesuale prin rezoluție, conform C.proc.pen. din 1969. Prin urmare, răspunsul de la lit. b) este greșit, iar cel de la lit. a) corect. În cursul judecății instanța aplică amenda judiciară prin încheiere, astfel că răspunsul de lit. c) este corect.

417. a, c

Conform art. 284 alin. (2) C.proc.pen., persoana amendată poate cere anularea ori reducerea amenzii. Cererea de anulare sau de reducere se poate face în termen de 10 zile de la comunicarea ordonanței. Prin urmare, răspunsul de la lit. a) este corect, iar cel de la lit. b) este eronat. De asemenea, răspunsul de la lit. c) este corect – art. 284 alin. (4) C.proc.pen.

418. b

Conform art. 284 alin. (5) C.proc.pen., cererea de anulare sau de reducere a amenzii va fi soluționată de către un alt complet de judecată; răspunsurile de la lit. a) și de la lit. c) sunt eronate. Răspunsul de la lit. b) este corect, deoarece termenul pentru formularea cererii este de 10 zile și curge de la comunicarea încheierii, conform art. 284 alin. (2) C.proc.pen.

419. a, b

Față de dispozițiile art. 285 alin. (1) C.proc.pen., numai răspunsurile de la lit. a) și b) sunt corecte.

420. c

Conform art. 285 alin. (2) C.proc.pen., numai răspunsul de la lit. c) este corect.